

17/1/2023

Τό Περιοδικό «Αντίλογος» (του Γιώργου Άράγη)

Έργο του Δήμου Σκουλάκη (λεπτομέρεια)

Γιώργος Αράγης

Ἡ ἔκδοση ἀπὸ ἓνα νέο περιοδικό μπορεί νά εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰ ἴδια ἢ ὄχι. Στὴν περίπτωση τοῦ «Αντίλογου» δέν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰ ἴδια. Ἀντίθετα, τὸ περιοδικό αὐτό, θέλει νά διαχωρίσει τὴ θέση του ἀπὸ τὰ περιοδικά πού εἶναι δημοσιογραφικοί λαπάδες. Πῶς φαίνεται αὐτό; Φαίνεται ἀπὸ τὰ κείμενά του, πού δέν χαμογελοῦν πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις. Ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ δημοσιεύματά του. Πρωτα πρωτα ἔχουμε δύο πολύ καλές μεταφράσεις: Κρίστέν Ρουμπένιαν, «Ὁ φίλος τῶν γάτων» (διήγημα), μετάφραση Τάσος Ἀναστασίου. Ἄννα Σουίρ, «Εἰκοσιένα ποιήματα», εἰσαγωγικό σημείωμα-μετάφραση Νίκος Λάζαρης. Καλά καί τὰ πρωτότυπα ἑλληνικά ποιήματα. Τρεῖς εὔστοχες, ἀρνητικές, κριτικές: Θεώνη Κοτίνη, Θανάσης Χατζόπουλος «Υπὸ κατασκευὴν σημαίες», Πόλις, Ἀθήνα 2021. Τάσος Ἀναστασίου, Νίκος Δαββέτας «Ἄντρες χωρὶς ἄντρες», Πατάκης, Ἀθήνα 2020. Ἀλέξανδρος Κορδᾶς, Νίκος Πετρέλης, «Ὁ ἦχος τῆς καύτρας στό σκοτάδι», Σμίλη, Ἀθήνα 2022. (Ἰδιαίτερος ἔπαινος γιὰ τὸν τελευταίο). Ἕνα ἐξαιρετικό σχόλιο ἀπὸ τὸν Σωτῆρη Παστάκα, «Μετριοπαθῆς πρόταση γιὰ τὴν κατάργηση τῶν βραβείων στους πρωτοεμφανιζόμενους ποιητές». Γιούλη Ζαχαρίου, «Ἡ ἄνελέητη» ποιότητα». Ἐνδιαφέρον δοκίμιο, γιὰ τὴν ὑποκρισία ὄσων γράφουν καί γενικότερα κινοῦνται γύρω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Λίγη περισσότερη ἀκριβολογία στὶς τομές καί στὶς τάσεις. (Μέ τὴν εὐκαιρία σημειῶνω πῶς οἱ λέξεις «μειοψηφία» καί «πλειοψηφία», ὅταν δέν δηλώνουν ἐκλογικό ἀποτέλεσμα, ἀποτελοῦν ἑννοιολογικό λάθος νά χρησιμοποιοῦνται. Τό σωστό εἶναι «μειονότητα», «πλειονότητα». Θετική, ἀλλὰ ἀσαφής, εἶναι ἡ ἀναφορά τοῦ Θεοδωρῆ Χιώτη, στὸ ἔργο Ἀθηνα Βογιατζόγλου, «Πορτρέτα», Κέδρος, Ἀθήνα 2021. Κωνσταντῖνα Μαρίνη, «Ἀλιεύοντας τὸ φῶς στὰ διηγήματα τῆς Νατάσας Κεσμέτη». Θετική ἢ πρόθεση, ἀλλὰ πολύ δύσκολο νά ἐκφραστεῖ, τὸ ἀντικείμενο τῆς προσπάθειας αὐτῆς. Ἡρακλῆς Δ. Λογοθέτης, «Ὅψεις καί προσωπεία». Πολλές γενικότητες. Τί νόημα ἔχει τοῦτο τὸ γραπτό δέν ξέρω. Οὔτε καταλαβαίνω γιατί δημοσιεύτηκε. Λές καί συνιστᾷ δείγμα γενικόλογης ἀοριστολογίας. Καλλίνικος Σπηλιάδης, (Στάθης Κουτσούνης, «Μπροστὰ σὲ ἀλλότριο ρόπτρο: Κριτικές ἐπισκέψεις καί ἄλλα κείμενα '1989-2020', Μεταίχιμο, Ἀθήνα 2021. Πρόκειται γιὰ λίβελλο. Ἐνδεικτικός ὁ τίτλος τοῦ Σπηλιάδη, «Κριτικά σαλιαρίσματα». Ὑποθέτω ὅτι εἶναι γραπτό ἑνός πολύ νέου ἀτόμου, 20-25 χρόνων. Τό βλέπω, ἔτσι, ὡς ἄσκηση πού συντελεῖ στὸ νά περάσει μὲ χρόνο ὁ συγγραφέας του ἀπὸ τὴν ἀνωριμότητα στὴν ὠριμότητα. Κι ὅταν συμβεῖ αὐτό θά καταλάβει πῶς ὁ κριτικός δέν ἔχει κανένα ἠθικό δικαίωμα νά εἶναι ἐπιθετικός σὲ πρόσωπα. Στὰ ἔργα, βέβαια, δέν θά χαριστεῖ, ψύχραιμα καί ἀναλύτικὰ θά πει τὰ σύκα-σύκα καί τὴ σκάφη-σκάφη. Τελευταίο δημοσίευμα, Νίκος Λάζαρης, «Ἄξιζε τὸ βραβεῖο Νόμπελ ἢ Κική Δημουλα;». Γιὰ τὸ κείμενο αὐτό θά μιλήσω παρακάτω.

Έδω όμως θέλω νά σταθώ γιά νά πω ότι τό πρώτο τεύχος του περιοδικού «Αντίλογος», λογαριάζοντας όλα τά περιεχόμενά του, συνιστά μιά παρουσία σαφώς θετική. Θετική ως πρόθεση καί ως πραγμάτωση. Κι έλπίζω πώς τό αναγνωστικό κοινό θά ανταποκριθεί ανάλογα.

Τώρα περί Δημουλά. Ό Νίκος Λάζαρης, σάν τόν έγκληματία πού γυρίζει στόν τόπο του έγκλήματος, γυρίζει γιά τέταρτη φορά στην άτυχή του, πριν από χρόνια, επίθεσή του στη Δημουλά. Δέν είναι ώστόσο θέμα προσωπικό, αλλά όλόκληρης τής φάρας του 1970, γιά τήν όποία ό Κώστας Στεργιόπουλος, καί όχι μόνο, μίλησε γιά ανάξια λόγου γενιά. Ότι, αρχικά, έκανε πολύ «θόρυβο» περί άμφισβήτησης κι άργότερα μέ τίς δημόσιες σχέσεις, μέ τά πλευρίσματα τής έξουσίας, μέ τά πλευρίσματα των ΜΜ, μέ τούς συβιβασμούς της, μέ τούς έλιγμούς της, μέ τά λιβανίσματά της. Αύτή ή γενιά πού θεώρησε τή δημόσια προβολή δικό της προνόμιο κι ένοχλήθηκε από τή μεγάλη προβολή τής Δημουλά. Έδω λοιπόν, στην ύπόθεση Δημουλά, Ό Λάζαρης δείχνει άμετανόητο πείσμα. Λές καί είναι ό πρώτος πού παραπάτησε μιά φορά ως κριτικός. Κι ό Ροΐδης παραπάτησε, κι ό Παλαμάς, κι ό Ξενόπουλος, κι ό Άγρας, κι ό Σεφέρης καί άλλοι. Σ' αυτές τίς περιπτώσεις αφήνουμε τό ζήτημα νά τό πάρει τό ποτάμι. Ό Λάζαρης ώστόσο δέν τό αφήνει· επανέρχεται πάλι καί πάλι. Καί τώρα στό τεύχος του «Αντίλογου» προσπαθεί νά τά μπαλώσει. Παρακάτω, έπειδή, γιά ότι καταλόγισα πριν από μερικούς μήνες στόν Νίκο Λάζαρη, μου ζητήθηκαν εξηγήσεις, παραθέτω τό κείμενο «Τεκμηρίωση» μέ τό όποιο άπάντησα. Καί δηλώνω ότι ποτέ άλλοτε δέν θά άσχοληθώ μ' αυτή τήν άχαρη ιστορία.

Τεκμηρίωση.

Στίς 31/8/2022 άναρτήθηκε στη σελίδα μου στό fb σχόλιο του Νίκου Λάζαρη μέ τίτλο «Άξιζε τό βραβείο Νόμπελ ή Κική Δημουλά;» Σ' αυτό ό Λάζαρης επέκρινε άρθρο του Νίκου Δήμου στην έφημερίδα «Τό Βήμα», όπου ό Δήμου ύποστήριζε αυθαίρετα πώς τό έργο τής Κικής Δημουλά άξιζε νά βραβευτεί μέ Νόμπελ. Ό Νίκος Λάζαρης, πέρα από άλλα, στό σχόλιό του στό fb επικαλέστηκε τήν «κριτική» του πού είχε δημοσιεύσει στη «Νέα Έστία», («Η ποιητική παρακμή τής Κικής Δημουλά», τεύχος 1785, Ίανουάριος 2006, σσ. 92-97. Τώρα καί στό βιβλίο του «Η αίχμη του δόρατος», futura, Αθήνα 2014, σσ. 55-63), από τήν όποία χρησιμοποίησε μέρος του ύλικου της. Πάνω σ' αυτό τό σχόλιο του Νίκου Λάζαρη διατύπωσα όρισμένες αντιρρήσεις, αλλά χωρίς

τεκμηρίωση. Ανάγκη τώρα έδω να τεκμηριώσω τις αντιρρήσεις μου. Λοιπόν, μία μία οι τρεις θέσεις μου, (Τά αρχικά σχόλια του Νίκου Λάζαρη στο απαντητικό του σημείωμα σε μένα στο fb, λόγια βγαλμένα από τόν Καζαμία, τά παραλείπω.

α) θέση. Ό κριτικός έχει μπροστά του έργα και όχι πρόσωπα. Μιλάει για έργα λογοτεχνικά και όχι για λογοτέχνες. Πρόκειται για μιá αρχή γενική που τήν στηρίζει ή θεωρία και τό κύρος τών καλύτερων κριτικών τής λογοτεχνίας. Τί κάνει όμως ό Νίκος (έφεξης τό Νίκος αναφέρεται μόνο στον Λάζαρη); στήν «κριτική» του για τό έργο τής Δημουλά; Μιλάει σε όχτώμιση σελίδες (σελίδες στο βιβλίο του) για τήν Δημουλά ως πρόσωπο. Πράξη καθαρά άντικριτική. Ίδου πως:

«Υπάρχει σήμερα ή, καλύτερα, έχει δημιουργηθεί ένα φαινόμενο Κική Δημουλά. Φαινόμενο κυρίως έξωλογοτεχνικό, όπως εύκολα διαπιστώνει κανείς, αν ξεφυλλίσει τά περιοδικά ποικίλης ύλης και life style. Δέν θα έπιχειρήσουμε φυσικά να αναλύσουμε όλες τις πτυχές αυτού του φαινομένου. (Άλλωστε αυτό είναι έργο τής κοινωνιολογίας). Θα σταθούμε όμως σε μιá παράμετρο του τήν όποία θεωρούμε βασική. Μπορούμε σήμερα να προσεγγίσουμε κριτικά τό έργο του Νίκου Άλέξη Ασλάνογλου, του Ντίνου Χριστιανόπουλου ή του Βύρωνος Λεοντάρη (για να αναφερθούμε σε τρεις μόνο ποιητές που ανήκουν στήν ίδια ποιητική γενιά με τή Δημουλά), χωρίς να χρειαστεί να ανατρέξουμε στα δοκίμια, στις συνεντεύξεις τους, τήν ένγένει δημόσια παρουσία τους. Με τή Δημουλά αυτό δέν μπορεί να συμβεί. Γιατί ή Δημουλά, εκτός από ποιήτρια, είναι και ένα θεσμικό πρόσωπο. Αυτό σημαίνει ότι ή θεσμική παρουσία της έπισκιάζει τό έργο της σε μεγάλο βαθμό και καθιστά τούς όρους συγκρίσεως με άλλους ποιητές άνισους. (Πρώτη σελίδα τής «κριτικής» στή «Νέα Έστία», τό 2006).

Ή γνώμη μου είναι πως όποιος δέν μπορεί να δει τό έργο ενός λογοτέχνη άνεξάρτητα από τό κοινωνικό πρόσωπό του, αυτός μπορεί να διεκδικήσει όποιαδήποτε ιδιότητα εκτός από εκείνη του κριτικού τής λογοτεχνίας. Και πρέπει να πω πως στα παραπάνω έχουμε μιá τακτική που εκδηλώνεται πολλές φορές μέσα στή συγκεκριμένη «κριτική». Σημειωτέον ότι δέν είναι ή πρώτη φορά που ό Νίκος μπερδεύει τό πρόσωπο με τό έργο όρισμένων λογοτεχνών. Τό ίδιο έκανε γράφοντας για τόν Γ. Βέλτσο (πρός Θεού δέν υπερασπιζομαι τόν Βέλτσο, υπερασπιζομαι τούς όρους τής κριτικής), για τήν Άγγελική Σιδηρά, κ.ά.

β) Όταν καταπιάνεται κανείς να μιλήσει γενικά για τη δουλειά ενός λογοτέχνη, οφείλει να τοποθετήσει αυτό το έργο μέσα στο πλαίσιο της γενιάς του ή γενικότερα, να πληροφορήσει δηλαδή τους αναγνώστες τι βάρος ή τι θετικό αντίκρισμα παρουσιάζει αυτό το έργο. Έπειτα βέβαια, έχει όλο το περιθώριο να πει ό,τι αρνητικά στοιχεία διαπιστώνει. Στην «κριτική» του Νίκου έχουμε 8-μισή σελίδες (αναφέρομαι στην αναδημοσίευση της «κριτικής» στο βιβλίο του «Η αιχμή του δόρατος») αρνητικές διαπιστώσεις. Ρωτάω: Δεν θά ήπρεπε να έχουμε άλλες τόσες σελίδες με θετικές παρατηρήσεις, έστω άλλες τέσσερεις, ή τουλάχιστο άλλες δυό; Κι όμως δεν έχουμε καμία. Γιατί τόσο μένος; Διότι «... ή Δημουλά έδω καί άρκετά χρόνια δεν έχει, κατά τή γνώμη μας, τίποτε σημαντικό, τίποτε νέο, τίποτε έστω παλιό με νέο τρόπο να πει», σ. "στην Αίχμη του δόρατος" 56. Κι όμως μετά τό «Χαίρε ποτέ», από τίς νεότερες συλλογές τις έχουν ανθολογηθεί ποιήματα. Τό ποίημα αίφνης πού επιγράφεται «Επείγον», πού τό θεωρεί ό Νίκος σκουπίδι, κάθε άλλο παρά είναι σκουπίδι. Απλώς τό βλέπει σαν σκουπίδι μέσα από τήν έμπάθειά του.

γ) Μαντικές καί καρδιογνωστικές επιδόσεις. Τά στοιχεία: «... ή Δημουλά πολλές φορές δεν έχει ξεκαθαρίσει στό μυαλό της τί ακριβώς θέλει να έκφράσει με τούς στίχους της», σ. 57. «Τό άγχος της Δημουλά να είναι μοντέρνα...», σ. 58. «...ή Δημουλά θέλει να έκφράσει τήν οικολογική ευαισθησία της...», σ. 58. «...ή Δημουλά στά δυό ποιήματα πού προηγήθηκαν δεν έλέγχει τό έκφραστικά της μέσα», σ. 60. «... ή Δημουλά καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες να άπαλλαγεί από τά έλαττώματά της...», σ. 60. «...άντιδρα με σπασμωδικές κινήσεις πού προδίδουν ένα δημιουργικό πανικό...», σ. 60. «Απλώς ή Δημουλα έδω ήθελε να έντυπωσιάσει με τήν έκκεντρικότητά της», σ. 61. Ερώτηση: πώς ξέρει ό Νίκος τί σκεφτόταν ή Δημουλά καί τί αισθανόταν μέσα της; Καί με ποιά κριτική δικαιοδοσία έκφέρει τέτοιες μαντείες;

δ) Έμπάθεια του κριτικού άπέναντι στόν κρινόμενο. Ήδη τά παραπάνω κάτι λένε, αν δεν τά λένε όλα, πάω σ' αυτό τό θέμα. Προσθέσω καί τ' ακόλουθα. «...ή Δημουλά ήταν άτυχη πού έγινε ιδιαίτερα δημοφιλής σε μία περίοδο παντοδημανίας των ΜΜ, με αποτέλεσμα να άμαυρώσει τήν πολύ καλή εντύπωση πού είχαμε σχηματίσει γι' αυτήν από παλιά», σ. 55. Μόνο για τή Δημουλά ισχύει αυτό; «Τόν τελευταίο καιρό όμως τό κακό παράγινε. Συναισθήματα, εμπειρίες, πού μπορούν να διατυπωθούν με ελάχιστους στίχους, ή Δημουλά χρειάζεται δυό, κάποτε καί δυόμισή σελίδες, για να τούς δώσει τή δική της φόρμα», σσ. 56-57. Είναι κατηγορία αυτή; Τί να πούμε τότε για τόν Παλαμά καί τόν Ρίτσο; Θα βάλουμε κριτήριο τήν ποσότητα των στίχων, αγνώνοντας τό αποτέλεσμα; «Γιατί ή Δημουλα στόν δεύτερο στίχο χρησιμοποιεί τή λέξη πί μί (πρό μεσημβρίας) καί όχι τή λέξη πρωί;», σ. 61. Κι έδω χειροπέδες στις ποιητικές λέξεις. Να θυμήσω τόν Τζέημς Τζους; Δεν χρειάζεται, ή λογοτεχνία είναι παιδί της έλευθερίας καί δεν χωρουν τέτοιες κατηγορίες. «...ή

ποιήτρια (πέραν των άλλων μειονεκτημάτων που προαναφέραμε), έχει, όπως θα έλεγε και ο Σάρτρ, τό “καρούμπαλο της λογοτεχνίας”», σ. 62. Μάλιστα.

Άρκετά δέν θά συνεχίσω πέρα από τίς τρείς αντιρρήσεις που διατύπωσα γιά τό κείμενο του Νίκου στό fb. Θά μιλήσω όμως γιά τό γενικότερο ζήτημα μέ τή Δημουλά καί τή γενιά του 1970 ή Τρίτη μεταπολεμική γενιά.

*

Ή Κική Δημουλά, όσο ξέρω, ιδεολογικά ήταν άχρωμη, άοσμη καί άγευστη. Δέν είχε έπιδοθει μέ φανατισμό σέ δημόσιες σχέσεις, δέν είχε έπίσης μπλέξει μέ κλίκες. Στήν Έταιρεία Συγγραφέων ήταν μιά διακριτική παρουσία. Πέρα από τή δουλειά της στήν τράπεζα γιά νά βγάξει τό ψωμί της, έγραφε καί ποιήματα. Δόλιες έέργειες δέν της καταλόγησαν οι έφημερίδες. Ούτε γράφτηκε ποτέ πώς ήταν μέλος ληστρικής συμμορίας, ούτε ότι συμμετείχε σέ κάποιο μαφιόζικο παρακλάδι. Κοντολογής έγκληματίας δέν ήταν. Γιατί τότε προκάλεσε τόσο μίσος καί έμπάθεια; Έστω ότι παρουσίασε ποιητική παρακμή. Είναι λόγος αυτός νά τίς πάρουμε τό κεφάλι; Μιά άπλή διαπίστωση, τεκμηριωμένη, έφτανε καί περίσσειε. Γιατί ξαφνικά έγινε κόκκινο πανί; Διότι τό 2002 εκλέχτηκε μέλος της Άκαδημίας Άθηνών. Καί; Καί τότε έγινε πρόσωπο της ήμέρας. Τότε καί ή ίδια σάν νά καβάλησε τό καλάμι καί τά MM τήν πρόβαλαν μέ άσυνήθιστο ένθουσιασμό. Ώραία, αλλά αυτό δέν άρεσε. Γιατί δέν άρεσε; Γιατί άπέναντί της είχε τήν ποητική γενιά του 1970. Μιά γενιά που άνομολόγητα έφάρμοζε τό δόγμα: “δέν έχει σημασία τό έργο, αλλά οι δημόσιες σχέσεις, ή προβολή καί ή δημοσιότητα μέ κάθε τρόπο”. Για τό σκοπό αυτό πλευρίσε τόν τύπο, τά γνωστά όνόματα, τό ραδιόφωνο, τήν τηλεόραση, έπιδόθηκε στή συναλλαγή, στή διαφήμιση, στά βραβεία, κ.λπ. Τά ειπε καλύτερα ο Κώστας Στεργιόπουλος, που μίλησε γιά θορυβώδη, δημοσιοσχετική, ρηχή καί άνάξια γενιά (τωρινή παρεμβολή, «Ή Λέξη, τεύχος 99-100, Άθήνα 1990, σ. 708-709). “Όλα δηλαδή γιά τό θεαθηναι. Καί μάλλον καλά τά κατάφερε. Ναι, αλλά τώρα ύποσκελίστηκε από τή προβολή της Δημουλά, που πήρε μεγάλες διαστάσεις. Πώς αντιδράει κανείς σέ μιά τέτοια περίπτωση. Ή πρώτη αντίδραση ήταν πολεμική. Πρώτος που ξεσπάθωσε, αν δέν κάνω λάθος, ήταν ο Ευριπίδης Γαραντούδης, δεύτερος ο Κώστας Βούλγαρης, τρίτη ή Μαρία Τοπάλη, τέταρτος ο Νίκος Λάζαρης. Πέμπτος δέν έπεσε στήν αντίληψή μου. (Γιά τόν Νίκο δέν πιστεύω πώς πήρε έντολή. Δέν είναι του χαρακτήρα του. Όμως τό γενικότερο κλίμα καί οι προηγούμενες έπιθετικές έέργειες μάλλον τόν έπηρεάσαν). Ώστόσο ή Δημουλά δέν ήταν εύκολος στόχος. Ώς άκαδημαϊκός έδινε

βραβεία, ίσως και χρήματα, είχε μαζί της τὰ ΜΜ, τὴν Ἀκαδημία καὶ τὴν ἐξουσία. Ἔτσι ἀπὸ πολὺ νωρὶς φάνηκε πὼς τὰ σπαθιά καὶ τὰ δόρατα δὲν ἦταν ἀποτελεσματικά. Ἀποτελεσματικότερο ἦταν τὸ προσκύνημα. Οἱ πολλὲς συνεντεύξεις, τὰ πολλὰ ἀφιερῶματα πού ἀκολούθησαν ἀπὸ τὰ περιοδικὰ τῆς γενιάς τοῦ 1970, οἱ ἔπαινοι καὶ ἡ κολακεία. Μὲ τρόπο μάλιστα πού νὰ ἀφήνει ἔκθετους τοὺς γενναίους κονταρομάχους. Κάπως ἔτσι.

Δυὸ λόγια ἀκόμα. Τώρα τί κάνουμε μὲ τὴ Δημοσιολογία; Προσωπικά δὲν τὴν πετάζω στὰ ἄχρηστα. Ναὶ ἀλήθεια ἔκανε χρῆση μανιέρας (ἔχει δίκιο ὁ Νίκος), ἀλλὰ αὐτὸ δὲν φτάνει γιὰ νὰ τὴν παραμερίσεις. Ἡ Δημοσιολογία κάτι εἶναι, ἔχει ποιητικὸ ἐκτόπισμα. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἄνθρωποι πού ἔχουν μεσάνυχτα ἀπὸ ποίηση, χτές τὴν ἀνέβασαν, ὅπως καὶ σήμερα τὴν ἀνεβάζουν στὰ οὐράνια, τῆς κάνουν δημόσια κηδεῖα κ.λπ. κ.λπ. Διότι, ὅπως ἔχει πει ὁ Ντοστογιέφσκη, ὅταν οὐρλιάξει ἓνας λύκος, οὐρλιάζουν ἔπειτα καὶ πολὺ ἄλλοι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶναι δυσκολότατο νὰ ἔχει κανεὶς προσωπικὴ γνώμη, ἂν κάποιος εἶναι ἢ δὲν εἶναι πράγματι ποιητὴς καὶ ποιᾶς ἀξίας. Εἶναι ὅμως εὐκόλο νὰ ὑπερθεματίζει πάνω σὲ γνωστὰ ὀνόματα. Γιὰ τὴ Δημοσιολογία θὰ ἀκούσουμε πολλὰ ἀκόμα, θὰ γραφτοὺν διθύραμβοι, θὰ στηθοὺν προτομές, θὰ βγάλουν λόγους κάποιοι κοινοτάρχες. Κι ὁ Νίκος Λάζαρης; Θὰ μείνει μὲ τὴ ρετσινιά τῆς «κριτικῆς» του γιὰ τὴ Δημοσιολογία; Ὅχι βέβαια, γιατί ἔχει γράψει καὶ πολὺ καλὲς κριτικὲς. Δημόσια ἔχω ἐπαινέσει τὴν κριτικὴ του γιὰ τὴ Θεώνη Κοτίνη. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὴ. Ὁ Νίκος εἶναι χρήσιμος γιὰ τὴν κριτικὴ τῆς λογοτεχνίας, γιατί δὲν εἶναι συμβιβασμένος καὶ γιατί ἔχει καὶ κριτήριον.

Αντίλογος, περιοδικὴ ἐκδόση, Λογοτεχνία καὶ Κριτικὴ, τεύχος 1, Φθινόπωρο 2022, Ἐκδόσεις Σίγμα
Πι Λάμδα, Αθήνα

1/17/23, 9:56 PM

Τό Περιοδικό «Αντίλογος» (του Γιώργου Άραγγ) | ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΧΝΕΣ

